

Františkovo slovo

č.99

Papež: Je třeba rozlišovat mezi skutečně chudými a žebráním, které neslouží chudým

Papež: Pronásledování a utrpení jsou součástí křesťanského svědectví

Arcibiskup Minassian upozorňuje na konflikt v Náhorním Karabachu

Zvěst Zmrtvýchvstání vlévá srdcím věřících důvěrnou radost

Zatvrzelé srdce používá Boží Slovo proti Božímu Slovu

Arcibiskup Pozzo: Bratrstvo sv. Pia X. je na cestě k plnému smíření

Eucharistický zázrak v Polsku

Biskup Abu Khazen: Zásah USA v Sýrii byla fraška

Pronásledování je každodenním chlebem církve

Evropská petice za definici manželství a rodiny

Poddajnost Duchu je zdrojem radosti

Program apoštolské cesty na ostrov Lesbos

Papež František o léčivém pokoření tvrdého srdce

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež: Je třeba rozlišovat mezi skutečně chudými a žebráním, které neslouží chudým

„**Ať neví tvoje levice, co dělá tvoje pravice,**“ čtení z Matoušova evangelia (6, 1-4) o tom, jak dávat almužnu a nevystavovat na odiv své dobré skutky, uvedlo dnešní mimořádnou generální audienci papeže Františka. Svatý otec se ve svém výkladu věnoval vztahu mezi almužnou a milosrdenstvím a mimo jiné řekl:

„Ježíš, jak jsme slyšeli, nám zanechal v této věci nenahraditelné učení. Především nás žádá, abychom nedávali almužnu kvůli tomu, aby nás lidé chválili a obdivovali pro naši štědrost: **Ať tvoje pravice neví, co dělá tvoje levice. Nejde totiž o vnější dojem, nýbrž o schopnost zastavit se a pohlédnout do tváře člověka, který žádá o pomoc.** Každý se může zeptat sám sebe: „Jsem schopen zastavit se a pohlédnout do tváře, do očí člověka, který mě žádá o pomoc? Jsem toho schopen?“ Nesmíme tedy ztotožňovat almužnu s mincí pouze chvatně hozenou, bez pohledu na člověka a bez toho, abychom se s ním zastavili a promluvili o tom, co skutečně potřebuje. Zároveň **musíme rozlišovat mezi chudými a různými formami žebrání, které není dobrou službou pro skutečně chudé lidi.** Zkrátka almužna je projev lásky, jímž se obracíme k těm, které potkáváme. Je to gesto upřímné pozornosti k tomu, kdo k nám přistupuje s prosbou o pomoc, učiněné ve skrytu, kde tím, **kdo spatřuje a chápe hodnotu tohoto činu, je pouze Bůh. Dávat almužnu pro nás ale musí být také obět.**“

Papež: Pronásledování a utrpení jsou součástí křesťanského svědectví

V pátek v podvečer slavil Petrův nástupce eucharistii v kapli *Redemptoris Mater* Apoštolského paláce, která nese pečet studijního a uměleckého Centra Aletti. Toto jezuitské centrum, mezi jehož zakládající členy patřil zesnulý kardinál Tomáš Špidlík, totiž stálo u myšlenky i provedení mozaikové a sochařské výzdoby této vatikánské kaple, a v těchto dnech si připomíná 25. výročí svého vzniku. Při této příležitosti se sešlo osmedát členů a spolupracovníků tohoto centra v čele s představeným, slovinským jezuitou a výtvarníkem otcem Marko Ivanem Rupnikem, aby spolu s Petrovým nástupcem slavili eucharistii.

Papež František ve svém kázání mluvil o podstatě křesťanského svědectví na základě čtení ze Skutků apoštolů o tom, jak apoštolové **Petr a Jan, kteří byli veleradou odsouzeni k bičování za to, že učili v Ježíšově jménu, odcházeli po vykonání trestu s „radostí, že směli pro to jméno trpět“:**

„Tato radost, že směli trpět pro to jméno, je **rozpoznávacím znamením křesťanského svědectví.** Řečeno slovníkem účetního řekl bych, že při účtování je svědectví vždycky ztrátové. Sníží se a ztrácí. Svědectví tě vždycky přivádí k utrpení a pronásledování. **Je to poslední blahoslavenství. „Blahoslavení, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vylhaně vám připisovat každou špatnost, radujte se...!“** (Mt 5,11). A právě toto je dynamis křesťanského svědectví. Na jedné straně Duch svatý a na druhé synkatabasis – blahosklonnost, sestoupení, protože Kristus blahosklonně sestoupil. Pronásledování a utrpení jsou součástí křesťanského svědectví. Někdo by se mohl domnívat, že je to masochistická spiritualita, ale je to spiritualita Božího království. Když se apoštolové ptali Ježíše: *My jsme opustili všechno, co tedy dostaneme?* Odpověděl jim: *Dostanete všechno, ale spolu s pronásledováním, tedy spolu s utrpením, bolestí, pomluvami. Také ti, kdo neprolévají krev a žijí tiše, nesoudí a jsou mírní, vždycky ztrácejí, nevydělávají.* Křesťanské svědectví není způsob, jak vydělat. **Pokud následuji Ježíše, abych vydělal, pak následuji bůžka peněz, jiného vládce, kterého nelze sloučit s Pánem Bohem. Bud' jeden nebo druhý.** Křesťanské svědectví je způsob, jak se sklonit, stále vyžaduje snížení, zřeknutí, zdeptání, jak to říkal a dělal Pán. Apoštolové »odcházeli z velerady s radostí, že směli pro to jméno trpět«, tedy tak, jak je to učil Ježíš.“

Řekl mimo jiné papež František v kapli *Redemptoris Mater* během homilie při včerejší eucharistii slavené spolu se členy jezuitského Centra Aletti.

Arcibiskup Minassian upozorňuje na konflikt v Náhorním Karabachu

Ordinář katolíků arménského obřadu ve východní Evropě vyjádřil **údiv nad nezájmem mezinárodních médií a diplomatů o situaci v Náhorním Karabachu**. Podle arcibiskupa Raphaela Minassiana „mnoho závažných narušení mezinárodního práva většina médií buď opominula nebo zcenzurovala“. Jako příklad uvádí **barbarskou popravu starého manželského páru arménských katolíků, kteří byli zabití se svou dcerou 2. dubna**. Všichni tři byli nejprve mučeni. Podle mnoha pozorovatelů jsou činy tohoto druhu typické pro praktiky tzv. Islámského státu a někteří Azerové mohou být islamistickými bojovníky. Arménská vláda, která podporuje Republiku Náhorního Karabachu, s odvoláním na údaje rozvědky uvádí, že téměř 2,5 tisíc obyvatel Ázerbájdžánu bojuje v Sýrii a v Iráku. Krize se neomezuje pouze na Kavkaz. Ázerbájdžán totiž podporuje Turecko, zatímco Arménie je spojencem Ruska.

Šetidenní eskalace konfliktu mezi Republikou Náhorního Karabachu a Ázerbájdžánem oficiálně skončilo v úterý 5. dubna uzavřením příměří. **Arménský arcibiskup prosí o modlitby za navrácení míru a za křesťany v Náhorním Karabachu**.

10.4.2016

Zvěst Zmrtvýchvstání vlévá srdcím věřících důvěrnou radost

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Evangelium dnes podává třetí zjevení zmrtvýchvstalého Ježíše učedníkům na břehu Galilejského jezera líčením zázračného rybolovu (srov. *Jan 21,1-19*). Vyprávění je zasazeno do rámce každodenního života učedníků, kteří se vrátili domů ke svojí rybářské práci po otřesných dnech umučení, smrti a vzkříšení Páně. Obtížně chápali, co se stalo. **Zdálo se, že je všemu konec, ale Ježíš svoje učedníky znovu „hledá“**. On vyhledává je! Tentokrát se s nimi setkává u jezera, kde strávili noc na lodi, ale nic nechytili. Prázdné sítě jsou v jistém smyslu jakousi bilancí jejich zkušeností s Ježíšem: poznali Jej, opustili všechno, aby Jej plni naděje následovali, a nyní? Ano, viděli Jej vzkříšeného, ale potom si pomysleli: »Odešel od nás a opustil nás. Byl to krásný sen.«

Zrána se však Ježíš objevil na břehu jezera. Oni Jej ale nepoznali (srov. v.4). Unaveným a zklamaným rybářům Pán říká: „Hodte síť na pravou stranu lodi, a najdete“ (v.6). **Učedníci se spolehli na Ježíše a výsledkem byl neuvěřitelně hojný úlovek**. V té chvíli Jan sděluje Petrovi: „Pán je to!“ (v.7). A Petr se hned vrhnul do vody a plaval na břeh, za Ježíšem. Sdělení „Pán je to!“ obsahuje veškeré nadšení velikonoční víry, plné radosti a úžasu, silně odporující rozpakům, sklíčenosti a pocitům nemohoucnosti, které se nahromadily v duších učedníků. **Ježíšova přítomnost proměňuje všechno: temnota je přemožena světlem, zbytečná práce se opět stává plodnou a slibnou, pocit únavy a opuštěnosti je vystřídán novým rozmachem a jistotou, že On je s námi**.

Od té doby tytéž pocity oživují církvev, společenství Zmrtvýchvstalého. Všichni jsme komunitou Zmrtvýchvstalého! Při povrchním pohledu se někdy může zdát, že temnoty zla a námahy všedního života mají navrch, ale církvev s jistotou ví, že ti, kdo následují Pána Ježíše, jsou osvěcováni již nezapadajícím světlem Velikonoc. Velká zvěst Zmrtvýchvstání vlévá srdcím věřících důvěrnou radost a nepřemožitelnou naději. Kristus vpravdě vstal z mrtvých! Také dnes církvev nadále rozeznává tuto slavnostní zvěst: radost a naděje nadále proudí do srdcí, tváří, skutků i slov. **My všichni – křesťané - jsme povoláni sdílet tuto zvěst vzkříšení** s těmi, které potkáváme, zejména trpícími, osamocenými, těmi, kdo se ocitli ve svízelných situacích, nemocnými, uprchlíky a těmi, kdo jsou vytlačováni na okraj. Všem nesme paprsek světla vzkříšeného Krista, znamení Jeho milosrdné moci.

Pán ať také v nás obnoví velikonoční víru. Ať v nás posílí vědomí našeho poslání ve službě evangelia a bratří; naplní nás svým Svatým Duchem, abychom na přímluvu Panny Marie mohli spolu s celou církví hlásat velikost Jeho lásky a bohatství Jeho milosrdenství.

Zatvrzelé srdce používá Boží Slovo proti Božím Slovu

Učitelé litery soudí druhé tak, že používají Boží Slovo proti Božím Slovu, zavírají srdce před proroctvím, nezajímá je život lidí, nýbrž pouze jejich vlastní schémata tvořená slovy – konstatoval dnes papež v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

Středem papežova kázání bylo první čtení ze Skutků apoštolů (6,8-15), kde učitelé Zákona pomluvami obvinili Štěpána, protože »nemohli obstát před jeho moudrostí a Duchem, který z něho mluvil«. Navedli falešné svědky, aby říkali, že slyšeli Štěpána »mluvit rouhavé řeči proti Mojžíšovi a proti Bohu«. „Srdce uzavřené před Boží pravdou – poznamenal papež – lpí pouze na pravdě Zákona či přesněji spíše na liteře než na Zákonu, a nenachází jiné východisko než lhaní, falešné svědky a smrt. Ježíš jim tento postoj vyčetl, když říkal, že »jejich otcové zabíjeli proroky, kterým oni stavějí pomníky«. A tito učitelé Zákona odpověděli spíše cynicky než pokrytecky: »kdybychom žili v té době, nejednali bychom tak«. Myli si ruce – pokračoval papež – a mysleli si o sobě, že jsou čistí. Jejich srdce je však zavřené před Božím Slovem, zavřené před pravdou, je zavřené před Božím poslem, který přináší prorocství, aby vedl Boží lid.“

„Bolí mne, když čtu onu krátkou pasáž Matoušova evangelia, kde Jidáš zalitoval a šel k velekněží, aby jim řekl, že »zhřešil«, a vrátil jim peníze. »Co je nám do toho!« - odpověděli oni. »To je tvá věc«. Zavřeli srdce před tímto litujícím ubožákem, který nevěděl, co si počít. A on šel a oběsil se. A co udělali, když Jidáš odešel a oběsil se. Řekli: »Ubohý člověk«? Nikoli. Hned se starali o peníze: »Nesmíme je dát do chrámové pokladny, protože ty peníze jsou odměnou za krev«... podle toho a toho předpisu... Učitelé litery.“

A papež František pokračoval:

„Nezajímá je život člověka, nezajímá je Jidášova lítost. Evangelium praví, že »se v něm hnulo svědomí« (Mt 27,3). Zajímá je pouze jejich zákonické schéma a spousta slov a věcí, které vytvořili. A toto je tvrdost srdce. Toto je tvrdost srdce, hloupost srdce těchto lidí, kteří proto, že nemohli obstát před Štěpánovou pravdou, jdou hledat falešná svědectví a falešné svědky, aby jej odsoudili.“

Štěpán – řekl dále papež – končí jako všichni proroci, končí jako Ježíš. A to se v dějinách církve opakuje.

„Dějiny mluví o mnoha lidech, kteří byli souzeni a zabíjeni, ačkoli byli nevinní. Jsou souzeni za pomoci Božího Slova, proti Božím Slovu. Pomysleme na hon na čarodějnice nebo na svatou Johanku z Arku. A mnozí další byli upáleni, odsouzeni, protože se - podle soudců - nepodřídili Božím Slovu. Vzorem je Ježíš, který pro věrnost a poslušnost Otcovu Slovu končí na kříži. S jakou něhou říká Ježíš učedníkům z Emaus: »Jak jste nechápaví a váhaví v srdci.« (srov. Lk 24,25). Prosme dnes Pána, aby se stejnou něhou pohlédl na malou i velkou nechápavost našeho srdce, pohládl nás a řekl nám »Jak jsi nechápavý a váhavý v srdci« a začal nám ty věci vysvětlovat.“

Končil papež František dnešní ranní kázání v kapli Domu sv. Marty.

Arcibiskup Pozzo: Bratrstvo sv. Pia X. je na cestě k plnému smíření

Vatikán/Francie. Výhrady lefebvristů ke koncilnímu učení o vztazích mezi církví a státem, náboženské svobodě, ekumenismu a dialogu s nekřesťanskými náboženstvími, stejně jako k některým aspektům liturgické reformy, nejsou překážkou k právnímu a kanonickému uznání Bratrstva sv. Pia X. – uvedl v rozhovoru pro deník *La Croix* arcibiskup Guido Pozzo, sekretář vatikánské komise Ecclesia Dei, která vede dialog s lefebvristy.

V souvislosti s nedávnou návštěvou biskupa Bernarda Fellaye u papeže Františka potvrdil, že Bratrstvo sv. Pia X., jinak lefebvristé podle jeho zakladatele, francouzského arcibiskupa Marcel Lefébvre (foto), je na cestě k plnému smíření. Pokud jde o II. vatikánský koncil došlo v posledních letech v rozhovorech vedených s Bratrstvem k důležitým upřesněním. Jde zejména o to, že II. vatikánský koncil může být správně chápán jedině v kontextu celé tradice církve a jejího neměnného učení. Pravdy víry a katolické učení obsažené v koncilních dokumentech mají být přijímány do té míry, v jaké se to vyžaduje. Arcibiskup Pozzo výrazně odlišuje dogmata od deklarací obsahujících doporučení ohledně praktických a pastoračních otázek. Vztahuje se to zejména na deklaraci *Nostra Aetate*, která zahájila dialog s nekřesťanskými náboženstvími. To všechno jsou otázky, které nepředstavují překážky pro kanonické uznání Bratrstva a bude možné debatovat o nich v budoucnu.

Od Bratrstva sv. Pia X. bude Svatý stolec požadovat uznání, že jedině učitelskému úřadu církve je svěřen poklad víry, aby jej uchovával, hájil a interpretoval. Věřoucí deklarace, kterou Bratrstvo bude muset akceptovat, obsahuje kromě toho tři základní prvky, které jsou pro katolicitu rozhodující: vyznání víry, závaznost svátostí a hierarchická jednota s papežem.

Eucharistický zázrak v Polsku

Polsko. Lehnický biskup Zbigniew Kiernikowski včera představil výsledky bádání potvrzující eucharistický zázrak, ke kterému došlo na slavnost Narození Páně 25. prosince 2013 v kostele sv. Jacka v dolnoslezské Lehnici (Legnica). Hostie, která upadla na zem, a po zvednutí byla vložena do nádoby s vodou, se zbarvila do červena. Její fragment byl předán lékařské laboratoři v Sadowej, která uzavřela lékařskou charakteristiku s tím, že výsledky se „nejvíce podobají tkáni srdečního svalu“ se změnami, které „často provázejí agonii“. Biskup Kiernikowski při nedělní mši rovněž sdělil, že letos v lednu představil celou kauzu Kongregaci pro nauku víry. Na základě jejího doporučení požádal místní kněze, aby připravili odpovídající místo k vystavení relikvie.

„Chápeme toto podivuhodné znamení jako zvláštní výraz přízně a lásky Pána Boha, který se tak velice snižuje k člověku,“ píše lehnický biskup v [tiskovém sdělení](#).

K eucharistickým zázrakům dochází velmi zřídka. První jev tohoto druhu je datován do 8. století a došlo k němu v italském Lancianu. Dodnes církev uznala za autentické 133 případy.

Biskup Abu Khazen: Zásah USA v Sýrii byla fraška

Aleppo. „Ruský zásah v Sýrii demaskoval komedii údajných operací Spojených států amerických. Když bombardovali Američané a jejich spojenci, Islámský stát expandoval. Když začali bombardovat Rusové, začal se Islámský stát konečně stahovat. Možná by bylo vhodné zamyslet se nad úlohou Spojených států v Sýrii...“. Katolický biskup Aleppa, mons. George Abu Khazen, již několik měsíců mluví na rovinu o frašce amerických vojenských operací a veřejně chválí ofenzivu syrského vojska, která po pěti letech přináší Syřanům naději. „Před ofenzívou zabíjely bomby více než deset civilistů denně, Aleppo se ocitlo na měsíce bez vody a elektřiny. Nyní se vše vrací do normality“, uvedl biskup Khazen pro italský list *Il Giornale* (7.4.2016).

Tzv. Islámský stát zaujímal v době amerického vojenského zásahu více než padesát procent syrského území; po dvou měsících ruské operace však řadu z nich opustil. Nejdůležitějším důsledkem ruské intervence je nicméně podle biskupa Khazena zahájení mírového procesu. Apoštolský administrátor Aleppa zároveň vyvrací mnohá tvrzení evropského tisku, který

kupříkladu mluví o obsazení města Assadovým vojskem: „Syrská armáda nám přináší osvobození. Kam vstoupí, vrací se život. V mnoha vesnicích děti nechodily tři nebo čtyři roky do školy. Ihned po příchodu vojska se vrátily ke studiu. Takovou okupaci vítám.“ Evropa prohlašuje, že ruský zásah zvýšil počet uprchlíků, nicméně aleppský biskup tvrdí pravý opak: „Měli byste se trochu lépe informovat“, vybízí, „lidé před vojskem neutíkají, nýbrž se vrací do svých vesnic“. Sýrie navíc v minulosti spíše uprchlíky přijímala, než vyvážela, zdůrazňuje mons. Khazen. Pokud si tedy Evropa přeje zastavení uprchlické vlny, měla by se zasadit o mír v Sýrii. Konkrétně to znamená, že vlády, které podporují ozbrojené skupiny v Sýrii, je musí požádat o ukončení činnosti, vysvětluje syrský biskup.

Na dotaz, zda tedy křesťané stojí na straně Bašára Asada, mons. George Abu Khazen odpovídá: „Nestojíme za Assadem, nýbrž za hodnotami pokojného soužití a tolerance, které ze Sýrie činily jedinečnou blízkovýchodní oázu ryzího pluralismu tím, že zajišťovaly spolubytí třiatváceti náboženských a etnických skupin. Vy Evropané vždy dáváte přednost jenom jedné barvě? A jaké – černé?“, ptá se apoštolský administrátor syrského Aleppa.

Kázání z Domu sv. Marty

12.4.2016

Pronásledování je každodenním chlebem církve

Vatikán. Stejně jako prvomučedník Štěpán nebo mučedníci zabití Herodem – řekl papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty - jsou také dnes mnozí křesťané zabíjeni pro svoji víru v Krista; a jiní jsou zase pronásledováni „zdvořile,“ když dávají životem najevo, že jsou Božími dětmi.

Existují krvavá pronásledování, například roztrhání šelmami k potěšení publika na tribunách nebo odpálení bomby před kostelem. A existují pronásledování v bílých rukavičkách, v kulturním hávu, které tě ve společnosti postaví do kouta a připraví tě o práci, pokud se nepřizpůsobíš zákonům, které „míří proti Bohu Stvořiteli“. Vyprávění o Štěpánově mučednictví ze Skutků apoštolů (7,51-8,1) v dnešním liturgickém čtení, vedlo Petrova nástupce ke známým i novým úvahám o skutečnosti, která je součástí dvoutisíciletých dějin křesťanské víry, totiž pronásledování.

„Pronásledování je – řekl bych –ездеjším chlebem církve. Ježíš to říkal. My, když si dopřejeme trochu turistiky po Římě a jdeme do Kolosea, myslíme si, že mučedníci jsou ti, koho zabil Ivi. Mučedníci však nebyli jenom oni. Jsou to muži a ženy všech dob. V den Velikonoc před třemi týdny to byli křesťané, kteří slavili Velikonoce v Pákistánu a stali se mučedníky právě proto, že slavili Vzkříšeného Krista. Dějiny církve tak pokračují svými mučedníky.“

„Štěpánovo mučednictví rozpoutalo v Jeruzalémě kruté antikřesťanské pronásledování podobné těm, které podstoupili lidé nemající svobodu vyznávat svoji víru v Ježíše. Existuje však i jiné pronásledování – pokračoval František – ale nemluví se o něm tolik. Je to pronásledování oděné do kultury, modernosti a pokroku.“

„Je to pronásledování – řekl bych trochu ironicky – »zdvořilé«. Nastává ne proto, že někdo vyznal Ježíšovo jméno, ale proto, že dal životem najevo hodnoty Božího Syna. Je to pronásledování namířené proti Bohu Stvořiteli v Jeho dětech! Každý den vidíme, jak mocnosti vytvářejí zákony, které zavazují ubírat se touto cestou, a národ, který tyto moderní zákony nepřijme, je pronásledován »zdvořile«. Je to pronásledování, které odebírá člověku svobodu, včetně námitky svědomí!“

„Je to pronásledování světa, který odnímá svobodu – pokračoval papež - zatímco Bůh nás osvobodil, abychom vydávali svědectví Otci, který nás stvořil, a Kristu, který nás spasil. A toto pronásledování má svého náčelníka.“

„Náčelníkem »zdvořilého« pronásledování, jak jej nazval Ježíš, je vládce tohoto světa. A když mocnosti vnucují postoje a zákony směřující proti důstojnosti Božího Syna, obracejí se proti Bohu Stvořiteli, kterého pronásledují. To je velká apostaze. Život křesťanů tak pokračuje v pronásledováních. Pán nám slíbil, že se od nás nevzdálí: »Mějte se na pozoru! Nepodlehnete duchu tohoto světa. Mějte se na pozoru, ale pokračujte vpřed. Já budu s vámi!«“

Končil papež František dnešní kázání v Domě sv. Marty.

Evropská petice za definici manželství a rodiny

Řím. Prorodinná hnutí Evropské unie vyhlásila petici za celounijní právní úpravu, která by definovala manželství a rodinu jako svazek jednoho muže a jedné ženy založený na manželství. Iniciativa byla dnes představena v italském senátu výborem „Chráníme své děti“ (*Difendiamo i nostri figli*). O významu a cíli petice hovoří jeden z členů výboru, advokát Simone Pillon:

„V poslední době se kvůli šíření individualistických ideologií v mnoha zemích definice rodiny rozšířila tak, že už neodpovídá realitě. V některých zemích je vůle uznat za rodinu také tři, čtyři lidi, kteří spolu žijí. Pokud je ale všechno rodina, pokud za rodinný vztah můžeme uznávat jakýkoli vztah, nemůže dobře fungovat ani sociální politika. A skutečně nechybí mnoho a dojdeme v prorodinné politice na absolutní nulu. A je také zřejmé, že pokud se má vycházet vstříc všem subjektům, protože se všechny považují za rodinu, nebudou zdroje na zvláštní podporu pro ono sociální jádro, kterým je rodina.“

Podle pravidel pro evropské petice je nutné shromáždit nejméně milion podpisů během 12 měsíců. Pro každou z členských zemí je stanoven jejich minimální počet. Pokud jsou tyto podmínky dodrženy Evropská komise je zavázána vzít předkládaný problém v potaz:

„Striktně vzato Evropská komise musí odpovědět na petici. V minulosti jsme však bohužel viděli, že některé návrhy Evropská komise rychle strčila do šuplíku, jako v případě „One of us“ o potratu, aniž by podala přesvědčivou a obsažnou odpověď. To je nepřijatelné! Proto si klademe za cíl shromáždit daleko větší počet podpisů, abychom vyslali signál, že evropským národům o rodinu jde.“

Petice se má stát nejen příležitostí odmítnout útok na práva rodin, ale chce také iniciovat přímý dialog mezi občany kontinentu a evropskými institucemi. Sbírání podpisů bylo ve všech 28 unijních zemích zahájeno 4. dubna letošního roku a skončí 3. dubna 2017. Svůj podpis lze připojit na adrese www.mumdadandkids.eu nebo na papírovém formuláři, který lze rovněž nalézt na uvedených stránkách.

Kázání z Domu sv. Marty

14.4.2016

Poddajnost Duchu je zdrojem radosti

Vatikán. Máme být poddajní Duchu svatému, nikoli Mu odporovat – zdůraznil papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Petrův nástupce varoval před těmi, kdo ospravedlňují tento odpor „takzvanou věrností zákonu“, a vyzval věřící, aby prosili o milost být poddajní Duchu.

Filip hlásal evangelium jednomu Etiopanovi, hodnostáři královny-kandaky. Papež František si vzal podnět z tohoto poutavého příběhu, který podává dnešní první čtení ze Skutků apoštolů (8,26-40), a zaměřil svoji pozornost na poddajnost Duchu svatému. Hlavním aktérem zmíněného setkání, poznamenal papež František, není ani tak Filip, ba ani Etiopan, nýbrž právě Duch svatý.

„V minulých dnech nám církev v liturgických čteních podávala drama odporování Duchu: uzavřená, tvrdošíjná, pošetilá srdce těch, kteří odporují Duchu. Viděli uzdravení chromého Petrem a Janem u Krásné brány; slova a velké činy Štěpána. Zůstali však uzavření k těmto znamením Ducha. Odporovali Duchu a snažili se ospravedlnit tento odpor takzvanou věrností Zákonu, tedy liteře Zákona.“

„Dnes – pokračoval papež – nám církev ukazuje opak: nikoli odporování Duchu, nýbrž poddajnost Duchu. To je křesťanský postoj. Poddajnost umožňuje Duchu působit a vytvářet církev. Je tu Filip, jeden z jáhnů, zaneprázdněný podobně jako biskupové. Ten den měl určitě svůj pracovní plán. Duch svatý mu však sdělil, aby jej odložil a šel za Etiopanem. Filip poslechl, šel za ním a vysvětloval mu evangelní poselství spásy. Duch zapůsobil v srdci Etiopana, kterému se dostalo daru víry, pocítil ve svém srdci něco nového a hned požádal o křest. Byl poddajný Duchu svatému - řekl papež František.

„Dva muži - řekl dále – jeden hlásal evangelium a druhý nevěděl o Ježíši nic. Duch v něm však zasel zdravou zvědavost, nikoli tu klevetivou. A komoří pak pokračoval v cestě s radostí, s radostí Ducha a v poddajnosti Duchu.

„V minulých dnech jsme slyšeli o odporování Duchu. Dnes máme příklad dvou mužů, kteří byli poddajni hlasu Ducha. A znamením je radost. Poddajnost Duchu je zdrojem radosti. Někdy bychom chtěli něco udělat,... ale pocítíme, že po nás Pán žádá něco jiného. Radost najdu tam, kam mne volá Duch!“

Krásnou modlitbu prosby o tuto poddajnost – pokračoval papež – můžeme najít v první knize Samuelově. Je to modlitba, kterou kněz Eli radí mladému Samuelovi, jenž v noci uslyšel hlas, který jej volal. »Mluv Pane, tvůj služebník poslouchá« (1 Sam 3,9).

„Je to krásná modlitba, kterou se můžeme naučit napořád. »Mluv Pane, protože poslouchám«. Modlitba prosící o poddajnost Duchu svatému. Tato poddajnost vede církev vpřed vytváří nástroje Ducha, aby církev mohla jít dál. »Mluv Pane, neboť tvůj služebník slyší«. Často se tak během dne modleme. Když máme pochybnost, když nevíme nebo když prostě chceme modlit. A touto modlitbou prosme o milost poddajnosti Duchu svatému.“

Program apoštolské cesty na ostrov Lesbos

Vatikán. V tiskovém středisku Svatého stolce byl dnes prezentován program sobotní jednodenní apoštolské návštěvy papeže Františka na řeckém ostrově Lesbu. Půjde o Františkovu čtrnáctou zahraniční cestu, kterou uskuteční společně s konstantinopolským ekumenickým patriarchou Bartolomějem a athénským arcibiskupem Hieronymem. Za vatikánskou stranu Svatého otce doprovodí předseda Papežské rady pro podporu jednoty křesťanů, kard. Kurt Koch. Jak upřesnil **otec Federico Lombardi**, cesta má ryze humanitární a ekumenický ráz.

„Nemá tedy žádný přímý politický či jiný dopad, nýbrž chce přitáhnout pozornost k humanitárním hlediskům. Řečí státní představitelé – konkrétně premiér Tsipras – budou po celý den přítomni, avšak v programu se nepočítá s jejich veřejným vystoupením.“

Lesbos je poměrně velký ostrov, který obývá 90 tisíc obyvatel, z toho asi třetina žije v hlavním městě Mitilene. Od tureckých břehů jej dělí pouhých pár kilometrů, a proto jím procházejí tisíce migrantů. Na ostrově funguje pět takzvaných hotspotů – tedy registračních středisek pro migranty. Jedno z nich, zvané Moria, bude první zastávkou jednodenní návštěvy.

„Tento tábor obývá zhruba 2500 uprchlíků, kteří požádali o azyl. Papež František a další dva hosté nejprve osobně pozdraví 150 shromážděných nezletilých a potom vstoupí na nádvoří, kde probíhá registrace uprchlíků. Tam ve velkém stanu pozdraví dalších 250 dospělých, kteří

zastoupí všechny obyvatele tábora. První chvíle tedy budou věnovány pozdravu a lidskému setkání."

Jak podotkl o. Lombardi, toto osobní setkání si může vyžádat dost času, a proto následující promluvy církevních představitelů budou velmi stručné. V jejich závěru podepíší římský biskup, ekumenický patriarcha a řecký arcibiskup společné prohlášení, které stvrdí jejich ekumenické humanitární úsilí. Po obědě s nevelkou delegací uprchlíků se trojice hostů odebere do přístavu Mitilene.

"Tam se odehraje další důležitý moment návštěvy – setkání s místními obyvateli a katolickým společenstvím, na památku obětí migrace. Předpokládá se účast několika tisíc lidí, včetně malé místní katolické komunity, která čítá asi sto věřících. Přijedou také katolíci z okolních ostrovů, a protože už nestihnou zpáteční trajekt, přespí ve farním kostele. Papež zde pronese promluvu a celé setkání uzavře společná modlitba tří náboženských představitelů, kteří nakonec, po minutě ticha a na památku všech obětí migrace, vhodí do moře tři vavřínové věnce, přijaté od místních dětí."

Vysvětlil o. Federico Lombardi při dnešní tiskové konferenci o sobotní apoštolské návštěvě na řeckém ostrově Lesbu.

Kázání z Domu sv. Marty

15.4.2016

Papež František o léčivém pokoření tvrdého srdce

Vatikán. Jestliže se tvrdé srdce poddajně otevře Božímu Duchu, Pán mu vždy dává milost, aby důstojně povstalo poté, co u něj dopustil úkon pokory. Takto lze shrnout dnešní ranní kázání papeže Františka, který při mši v Domě svaté Marty komentoval čtení ze Skutků apoštolů (Sk 9,1-20), podávající obrácení sv. Pavla.

Horlivost v náboženských otázkách ještě neznamená, že má člověk otevřené srdce Bohu, vyvodil papež z příkladu muže, který planul věrností své víře. Šavel z Tarsu však měl uzavřené srdce, které neslyšelo Krista, nýbrž naopak souhlasilo se zabíjením Pánových učedníků až do té míry, že si vyžádalo pověření ke spoutání damašských křesťanů. Vše se však změnilo cestou k tomuto cíli. Pavlův příběh, prohlásil papež František, se tak stává příběhem člověka, který Bohu povoluje, aby mu proměnil srdce. Pavla obklopuje silné světlo, slyší hlas, který jej volá, a dočasně ztrácí zrak. Onen silný a sebejistý Šavel náhle padl na zem, komentoval papež František, a tak dospěl k pravdě o sobě samém – nebyl mužem, jakého si Bůh přál, protože Bůh nás všechny stvořil, abychom stáli vzpřímeně a pozdvihli hlavu. Hlas z nebe však neříká jenom "Proč mě pronásleduješ?", nýbrž také Pavla vyzývá, aby vstal:

"Vstaň a bude ti řečeno. Ještě se musíš učit. A když začal vstávat, zjistil, že nemůže, protože je slepý. V onu chvíli totiž ztratil zrak. Dal se tedy vést a tehdy se srdce začalo otevírat. Muži, kteří s ním byli na cestě, jej dovedli do Damašku, kde po tři dny zůstal slepý, nejedl ani nepil. Byl tedy na dně, ale ihned pochopil, že toto pokoření musí přijmout. Pokoření je totiž cesta, která otevírá srdce, Když nám Pán posílá pokoření, anebo je dopouští, dělá to právě s tímto cílem – aby se srdce otevíralo, bylo poddajné a obrátilo se k Pánu Ježíši."

Pavlovo srdce v oněch dnech samoty a slepoty taje, jeho vnitřní zrak prochází proměnou. Bůh k němu poté posílá Ananiáše, který na něj vkládá ruce, aby Šavlovy oči opět prohlédly. V tomto dění je však jedno hledisko, kterého si máme dobře povšimnout, zdůraznil Svatý otec.

"Připomeňme si, že hlavní postavou těchto příběhů nejsou ani učitelé Zákona, ani Štěpán, Filip, Etiopan či Šavel...Je to Duch svatý. Protagonistou církve je Duch svatý, který vede lid k Bohu.«V té chvíli jako by mu šupiny spadly s očí, zase viděl a hned se dal pokřtít.» Tvrdost Pavlova – Šavlova srdce se stala poddajností Duchu svatému."

Je krásné pozorovat, jak je Pán schopen proměňovat srdce a přimět tvrdé a neústupné srdce, aby se podvolilo Duchu, poznamenal Petrův nástupce a zakončil dnešní ranní kázání touto prosbou:

“Všichni máme v srdci něco tvrdého – kdo by neměl, ať prosím zdvihne ruku. Všichni proto prosme Pána, aby nám ukázal, že nás tato tvrdost strhává k zemi. Kéž nám Pán dává milost – a pokud by to bylo třeba – také pokoření, abychom nezůstávali na zemi, nýbrž povstali v důstojnosti, v jaké nás Bůh stvořil. Milost srdce otevřeného a poddajného Duchu svatému.”